

[Svend E. Johansen.]

altsaa lige vidt. Tornerose-Ministeren var stadig gemt bag den høje, høje Hæk, og Adgangen bevogtedes stadig af den fæle Drage i Form af Skovrider Arendrup med Papirkurven i Vaabenskjoldet. Den 1. September besluttede Mandskabet sig derfor til at gaa videre ad Forseelsernes Vej, hvorfor man fra den Dato og i ca. 14 Dage udeblev uden Nattegn. Dette maatte dog give en disciplinær Dom, som kunde appelleres til Indenrigsministeren, saaledes at det kunde konstateres, om en saadan i det hele taget fandtes i Landet. Tilfældigvis traf en af Militærnægterne Ministeren i Teatret en Aften og fik hans Tilsagn om Modtagelse af Tremandsudvalget, hvorefter Mytteriet øjeblikkelig hørte op.

Pressen har beskæftiget sig ikke saa lidt med denne Sag, og den tapre Skovrider har ikke sparet paa pikant Sovs, naar han i Interviews udtalte, at Militærnægternes sygelige Forfængelighed efter at blive omtalt i Bladene var den egentlige Aarsag til Mytteriet. Videre, siger Arendrup, er der i den senere Tid kommet nogle, rent ud sagt, københavnske Bøller til Lejren, og det er fra dem, Uroen stammer, og i et andet Blad slaar han fast og bedyrer, at det hele kun er Pjank og Pjat, for endelig et tredie Sted, med et Lettelsens Suk, at slaa fast, at de strejkende ikke engang ved, hvad de strejker for. Skovrideren synes saaledes at være noget konfus, hvilket vel næppe er den heldigste Egenskab for Lederen af en Ungdomslejr. Det er jo mærkværdige Udtalelser netop af den Mand, der har fremkaldt Uroen ved at tilbageholde Mandskabets Audiensansøgning til Lejrens øverste foresatte, Indenrigsministeren. Jeg opfordrer Indenrigsministeren til, hvis min Fremstilling ikke er rigtig, da at korrigere den, og hvis min Fremstilling er rigtig, vil jeg bede Ministeren meddele Tinget og mig, hvad han agter at foretage sig over for kongelig Skovrider Arendrup, der i denne Sag har dokumenteret en fremragende Mangel paa Evne til at lede unge Mennesker, og hvis grove Brud paa de tjenstlige Forskrifter har fremkaldt Uroligheder og dermed har bragt Gribskov-Lejren Ubehageligheder i Form af disciplinære Straffe og yderligere har miskrediteret dem over for Offentligheden.

Jeg havde forskellige politiske Bemærkninger at gøre, som jeg af opportune Grunde skal lade vente til anden Behandling af Finansloven. Jeg skal saaledes gøre mit til Bestræbelserne for at gøre Forhandlingerne saa korte som muligt i denne

Omgang, idet jeg saa samtidig meddele, for at det ikke skal skabe Præcedens, at jeg tager Revanche ved næste givne Lejlighed i fuldt Maal.

Drachmann: Den højtærede Indenrigsminister begyndte sin Tale mod mig med at erklære, at han ikke kunde lide at se Folk saa ophidsede. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han bidrager hertil ved at lade være at genere sine Medmennesker paa de forskellige Maader, han hidtil har gjort det. Jeg nærer ikke større Forhaabninger, men han gav mig saa mange venskabelige Raad, og nu gengælder jeg det. Ministeren mente, at det var et Særkende ved min Tale om Udligningen, at der ikke var et eneste Tal, ingen Statistik deri. Jeg fordyber mig ikke i Statistik, den Slags subalternt Arbejde har man jo netop Ministre til; hvad har man dem ellers til? De skal jo ogsaa bestille noget. Jeg maa indrømme, at efter den Prøve, jeg fik af den Statistik, den højtærede Minister drog frem om Priser o. lign. i Gentofte Kommune, saa er min Ærbødighed for Statistik sunket yderligere. Jeg kan hertil oplyse, hvilket jo den højtærede Minister heller ikke lagde Skjul paa — lidt Sandhedskærlighed er der jo i ham alligevel —, at ogsaa jeg er Økonom og Statistiker, saa jeg forstaar at vurdere Tal.

Nej, det var ikke Lyrik, og navnlig ikke daarlig Lyrik, jeg talte, det var Realiteter. Jeg talte om Tidspunktet, der var forkert, for denne Lovs Gennemførelse, det var forbryderisk forkert under de stigende Priser, under de mange Ekstraskatter, og om Princippet, som var bundforkert, og det havde været behageligt og samtidig nyttigt, om den højtærede Indenrigsminister havde imødegaaet mig paa disse Punkter. Men Ministeren havde mere Brug for at lede min Tale, som i og for sig slet ikke drejede sig om Gentofte, over paa Gentofte og bort fra det fælleskommunale Udligningsprincip, som jeg netop var inde paa. Men endn, naar Ministeren vil tale om Gentofte, skal jeg gerne imødekomme Ministeren dermed og i øvrigt knytte andre Kommentarer til hans Tale. Ministeren sagde, at jeg havde sagt, at det var en enorm Forøgelse af Skattetrykket, og det er det, saadan virker det i Praksis. Det var det ikke for Landet i sin Helhed, sagde Ministeren, men det er det nu, netop som jeg har fremstillet det. (Afbrydelse af Indenrigsministeren [Bertel Dahlgaard]). Min Fremstilling er rigtig. Den højtærede Indenrigsminister afbryder mig stadig væk; den højtærede Minister vil